

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag angaaende Behandlingsmaaden med Hensyn til Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Traktat mellem Danmark og det tyske Rige.

Formanden: Som det vil erindres, gaar mit Forslag ud paa, at Sagen undergives to Behandlinger her i Tinget efter Reglerne for Lovforslags første og anden Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse herimod, betragter jeg Forslaget som vedtaget. (Ophold.) Det er vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Scavenius: Da jeg har den Ære at faa Ordet, lige efter at den højtærede Finansminister har sluttet sit Foredrag i forrige Møde, vil man finde det naturligt, at jeg særlig tænker paa at tale om de Ting, som den højtærede Minister bragte frem, og jeg vil da begynde med en personlig Bemærkning. Den højtærede Minister mente, at det kun havde — forholdsvis i alt Fald — lidet at sige, at der var kommet en Overenskomst til Stede i Skattekommissionen, eftersom de to Højre-medlemmer i denne Kommission jo ikke havde forhandlet med Højrepartiet som saadant. Jeg forstod ham ikke ganske, men han mente vel Højres Bestyrelse enten i dette Ting eller vel særlig i det andet Ting. Hertil skal jeg kun bemærke, at det have vi ganske sikkert ikke gjort, men dog mene vi ikke at være uden Føling med vort Parti. Vi ere aldeles overbeviste om, at af vore Meningsfæller paa Landet vilde ubetinget, tør jeg sige, de $\frac{9}{10}$ være med os, og hvad vore Partifæller i Byerne angaar, turde der ogsaa være mange, naar der da ikke kommer et særlig politisk Moment frem under denne Forhandling, der ligeledes vilde være enige med os. Vor Opgave har da været, da vi kom ind i Skattekommissionen, at søge en Overenskomst, at gøre vort til, at en saadan kunde komme frem, saaledes have vi handlet, fordi vi mente, det var vor Pligt. Vi ere valgte ind i Skattekommissionen af dette Tings Højre efter en Diskussion i vort Parti om, hvorvidt det var rigtigt eller ikke rigtigt at sætte Mænd ind

i Kommissionen, og hvoraf Resultatet blev, at man besluttede at sætte os derind. Deraf følger, at vi maatte gaa ud fra som en Selvfølge, at vort Parti ønskede, at vi skulde gøre, hvad vi kunde for at komme til en Overenskomst. Hvad mig aldeles personlig angaar, kan man jo ikke ubetinget undre sig over, at jeg er gaaet den Vej, jeg er gaaet; thi alle, der ellers have fulgt Politikken her i Landet i de senere Aar og særlig Skattepolitikken, maatte jo vide, hvad jeg ønsker, og ad hvilke Veje jeg vil søge at naa et Maal. Derfor tillader jeg mig at tage mig det let, hvad der af temmelig voldsomme Angreb, for ikke at sige Udskældninger eller rettere sagt Udskælninger, der ere fremkomne i den officieuse Presse, saavel her i København som i Aarhus. Vi gik jo ud fra, at vor Opgave maatte være den at søge en Løsning, som gjorde Ret og Skel saavel lige over for Landet som lige over for Byerne. Vi gik derfor ud fra to Forudsætninger: Den første var den, at Skattekommissionen vilde indskrænke sit Arbejde til de direkte Skatter. Det er nemlig vor Overbevisning, og jeg kan ikke tro andet, end at den højtærede Minister i saa Henseende maa være enig med os, at for Byernes Erhvervsinteresser kan der ikke være noget farligere end at forcere en Toldreform frem: Den Tid kan komme, da Anskuelserne om Toldreformen ogsaa ændre sig i dette Ting. Jeg ved ikke, om den vil komme, jeg haaber det, og det bliver en Sag for sig. Men for Øjeblikket, som Sagerne nu staa, maa den højtærede Finansminister vilde lige saa godt som jeg, at det ikke vil være muligt at gennemføre en Toldreform her i Tinget, uden at den kommer til at gaa i, hvad man med et maaske ikke adækvat Udtryk kalder frihandlerisk Retning. Dette ville vi ikke være med til. Jeg maa gøre den højtærede Finansminister og hele den høje Regering opmærksom paa, at man dog ikke maa lukke sine Øjne for den Fare, vi ere undgaaede i de senere Aar — ved de to sidste Aars Forhandlinger — den nemlig, at den forrige Regering skulde kunne have gennemført sin Plan: i det væsentlige at følge dette Ting paa Toldreformens Omraade og til Gengæld faa en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Dette var Planen; men den strandede, dels fordi den forrige Regering, da det kom til Stykket, ikke vilde sætte alt ind paa at gennemføre denne Sag i det andet Ting, skønt den havde forberedt det, og dels fordi dette Ting forkastede Brændevinsskattens For-